

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
lemsland ikke må kunne nedstemmes, såfremt et sådant kompromis ikke opnås, hvis det drejer sig om et spørgsmål, som det pågældende land anser for at være af vital betydning for dets interesser. Fra fransk og britisk side har man under udvidelsesforhandlingerne på højeste politiske plan udtalt, at de to landes regeringer betragter Luxembourgforliget, herunder det franske standpunkt, som en afgørende forudsætning for deres deltagelse i samarbejdet. Da også de øvrige ansøgerlande har tilsluttet sig dette standpunkt, vil der i et EF bestående af 10 medlemslande være 5 lande, som indtager dette standpunkt.

Det er de her gengivne retlige og institutionelle træk, som giver samarbejdet i EF dets særlige karakter. Overfladisk betragtet er det måske ikke særlig opsigtsvækkende, at et antal europæiske lande har besluttet sig til at samarbejde på et retligt grundlag og inden for institutioner med vidtgående om end konkret afgrænsede beføjelser. Det er imidlertid første gang i historien, at et sådant samarbejde har kunnet gennemføres. Det er ikke mindst bemærkelsesværdigt, at disse lande har skabt enighed om at bygge samarbejdet på forpligtelser af en så klar juridisk karakter, at de har kunnet acceptere, at forpligtelserne og de beslutninger, der træffes, underkastes international domstolskontrol og international overvågning af en uafhængig institution, nemlig Kommissionen.

Det konkrete samarbejde, som er bygget op på grundlag af Romtraktaten, er indtil nu af forholdsvis begrænset rækkevidde. Det drejer sig først og fremmest om toldunionen.

Det nuværende samarbejde om toldunionen har skabt et fælles varemærket for industrivarer mellem medlemslandene. Der er ligesom i EFTA skabt toldfrihed i den indbyrdes samhandel, men i modsætning til EFTA desuden en fælles toldtarif for import fra ikke-medlemslande. Denne fælles toldtarif fremstilles undertiden som en toldmur, der er udtryk for medlemslandenes isolation fra omverdenen. I realiteten er der tale om en toldtarif, som målt med normal international målestok må betegnes som lav. Fællestariffens todsatser for råvarer og halvfabrikata er gennemsnitlig 8 pct. I Danmark er toldbelastningen på import af disse varer

3 pct. For maskiner er såvel fællestariffen som den danske tarif gennemsnitlig ca. 6 pct., og for færdige forbrugsvarer er EFs gennemsnitstold på 9-10 pct., medens den danske told gennemsnitlig ligger på ca. 12 pct. Når man sammenholder toldforholdene for råvarer og færdigvarer, vil det ses, at EFs toldtarif giver færdigvareindustrien en mindre beskyttelse end den danske toldtarif. Sammenlignet med USA og Storbritannien er EF nærmest at betegne som et lavtoldområde. Ved udvidelse med de fire kandidatlande vil disse antage EFs nuværende toldtarif, som altså ikke skal forøges trods den nuværende høje britiske told. For de lande, som eksporterer til Storbritannien, bliver resultatet af EFs udvidelse en betydelig toldnedsættelse for industrieksporten.

Jeg skal herefter sige nogle ord om den fælles landbrugspolitik.

EFs fælles landbrugspolitik betegner den mest markante forskel i forhold til det EFTA-samarbejde, vi hidtil har været vant til. Landbrugspolitikken betyder, at der for alle de vigtigste landbrugsvarer gælder fælles mindstepriser for landmændene, og at disse priser opnås for hele produktionen, uanset om den afsættes inden for EF, om den eksporterés ud af fællesmarkedet, eller om den i tilfælde af overskudsproduktion opkøbes ved fællesfinansierede foranstaltninger. Fællesfinansieringen finder sted fra den fælles landsbrugsfond, som også betaler de pristilskud, som er nødvendige, hvis landbrugsvarer eksporterés til tredjelande til lavere priser end de fælles garanterede mindstepriser.

Der er grund til at slå fast, at den fælles landbrugspolitik betyder, at danske landmænd for hele deres produktion — også selv om den måtte blive udvidet ud over det nuværende omfang — vil opnå de fælles priser. Da disse ligger væsentligt over de priser, som dansk landbrugseksport i dag opnår, opnås der herved en meget betydelig forbedring af dansk landbrugs indtjening og dermed af de danske valutaindtægter.

Romtraktatens regler betyder, at lønmodtagerne har ret til at tage arbejde overalt i medlemslandene, og at de skal have samme behandling med hensyn til arbejdsvilkår, sociale forhold, ret til bolig osv. som det pågældende lands egne borgere. Hidtil har